

Б. ЙОЦОВЪ. COR CORDIUM.

Като джбъ клонатъ разперилъ се широко,
Въ блѣнъ захласнатъ срѣдъ безмълвното поле,
Ти разхвърляшъ сѣнка, гледашъ отъ високо
На родина и на родни синове.

А на хълма твоя гробъ саминъ и прѣсенъ
Ще да бже за самотнитѣ дѣца
Мѣсто на молитви, за мечти и пѣсенъ,
Мѣсто на полетъ за пламенни сърдца.

И на гроба ти сълзи ще се пролѣятъ, —
Зарадъ тебъ ще капнатъ хиляди сълзи;
Чучулиги твойтѣ пѣсни тамъ ще пѣятъ —
И ще криятъ гроба сплетени лози.

Нѣма да изминатъ много дни, години, —
Твоята свята паметъ въ утро ще сияй,
Като родно свѣтло слънце надъ долини
И родина въ тебъ титана ще познай.

А надъ гроба всѣко листо ще нашепва
За живота ти безуменъ и нерадъ;
И бръшлянъ, когато въ жажда той потрепва,
Ще излива мжката на странникъ младъ.

Въ трепета на утрото ни тъмнолико,
Въ шепота на строенъ яворъ и бръшлянъ
Ще прозира твоеето сърдце велико,
Твоя духъ пламтящи отъ мечти и блѣнъ.